

Disney Girls (1957) Mooie meisjes hebben echt niet altijd wat te lachen. Er zijn er nu onder ons die niet aangeraakt willen worden. We zijn hier bijeen om over onze angst voor onweer heen te komen starend naar een wolk in de kamer. Zij draagt kettingen en ringen, negeert zichzelf en wil dat anderen haar ook negeren. Buigt diep om ons te tonen dat ze hard is en veel kan verdragen maar wij weten dat er ergens in haar lichaam iets verblindend schittert waar wij of zij niet eens aan kunnen denken Nee zij niet niet per ongeluk in haar nek niet op de dansvloer niet als gieren cirkelend of als onderdeel van het spel niet een snelle achteloze hand waar geheimen soms in oplichten soms een lichtvlek achterlaten op haar heup niet met bescherming niet als alle lichten uit zijn Ik heb alles wel gezien en niets was zo zacht als ik zocht.	Vulvaveelvuldig Ik heb altijd gezwegen, Maar al jaren verzamel ik namen van dames die daar in mijn kamer hun adem verblazen: gelaatjes vol zaad en door mij al verlaten voordat ze mag praten, maar tijdens het paren is zij toch de ware, totdat ik klaar ben en verder kan sparen van sletten in bed die ik zelf heb verpest en zijn ze dan wel echt de beste wat seksen betreft, ze hebben echter verder beperkte hersens en red ik defecte gesprekken met hen en elke nepper is net als de rest dus vertel ik ze netjes ga weg uit mijn nest en soms rollen en bollen die snollen zo zonder controle al dollend en tollend nog log en gezwollen met kont en mond nog vol van de avond ervoor door naar de voordeur en is er weer leegte.	Meisjes Zo handig in hun alledaagse praten rusten zij aan zij, een rij van jonge huid en zachte haren in die al te hete zon. Duingras kietelt hun benen en hoog klinkt de pas bedachte lach die meeuwen steeds verschrikt doet overkomen. Van kop tot teen onaangeraakt liggen zij, met allemaal dezelfde stem dezelfde moeder te bespreken. Wat ze zoal zijn telt alle eeuwigheden in hen op. Dat stil en zonbeschenen delen van leeftijd, lichaam, zonnebrand. Maar over het zand lijkt een vreemd, steeds lager grommen aan te zwellen en jaagt een rilling door de rij. Elke seconde komen de jongens op onverbiddelijke brommers in grote golven dichterbij.
<u>Hannah van Binsbergen</u> Uit: <i>Kwaad gesternte</i> (2016, Atlas Contact)	<u>Tim Hofman</u> Uit: <i>Gedichten van de broer van Roos</i> (2017, Meulenhoff)	<u>Ester Naomi Perquin</u> Uit: <i>Servetten halfstok</i> (2007, van Oorschoot)